

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Anna Dziergawka

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **G. G.**

skazanego z art. 297 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 4 lutego 2026 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z 8 października 2025 r. w sprawie I KO 106/25 o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 6 czerwca 2024 r., sygn. akt II AKa 93/24,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z 8 października 2025 r. w sprawie I KO 106/25 – na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. – odmówił przyjęcia wniosku skazanego G.G., osobiście przez niego sporządzonego, o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego

w Poznaniu z 6 czerwca 2024 r. sygn. akt II AKa 93/24, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z 16 lutego 2024 r. sygn. akt III K 503/23.

Postanowienie to zaskarżył G.G. W zażaleniu ponownie podniósł, że został pomówiony przez pokrzywdzoną, która ma problemy ze zdrowiem psychicznym, a na skutek nierzetelnego postępowania i wadliwej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów – zwłaszcza nagrania z należącego do niego telefonu komórkowego – Sądy orzekające w sprawie niesłusznie orzekły o jego winie. Padł zatem ofiarą intrygi ze strony E.S., która fałszywie oskarżyła go o gwałt. W konkluzji wniósł o ponowne rozpoznanie sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego G.G. na uwzględnienie nie zasługuje.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. – sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. W myśl tego przepisu sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku, nie bada więc także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze *quasi* formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 września 2015 r. sygn. akt II KO 49/15*).

Analiza złożonego przez G.G. wniosku oraz uzasadnienia zaskarżonego postanowienia Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2025 r. prowadzi do konkluzji, że zasadne jest wyrażone tam przekonanie Sądu Najwyższego o oczywistej bezzasadności przedmiotowego wniosku. Skarżący nie zaprezentował żadnych okoliczności świadczących o tym, iż zaskarżone orzeczenie zostało wydane z naruszeniem prawa bądź też zostało oparte na wadliwie dokonanych ustaleniach faktycznych. W swym zażaleniu w istocie nie przedstawił żadnych argumentów, które wskazywałyby na to, że zaskarżone postanowienie jest błędne, wydane z naruszeniem prawa, czy niedostrzegające argumentacji skazanego przedstawionej w uzasadnieniu wniosku.

[WB]

[a.t.]